

**МІНІСТЕРСТВО ЮСТИЦІЇ
УКРАЇНИ**

вул. Городецького, 13, м. Київ, 01001
Тел.: +380 44 278-37-23 факс: +380 44 271-17-83
E-mail: themis@minjust.gov.ua
http://www.minjust.gov.ua
Код ЄДРПОУ 00015622

15.05.2018 № 19103/956-30-4/5.5

На № _____

**Міністерство внутрішніх справ
України**

вул. Академіка Богомольця, буд. 10,
м. Київ, 01601

Національна поліція України

вул. Академіка Богомольця, буд. 10,
м. Київ, 01601

**Київське РВ ХМУ УМВС в
Харківській області**

вул. Артема, буд. 49, м. Харків, 61002

**Національна академія внутрішніх
справ України**

пл. Солом'янська, буд. 1,
м. Київ – ДСП, 03035

ВРСДЗ НАВС		
Вх. №	2330	
23	05	20 18 р.
кількість аркушів:		
осн. док.	2	додаток 2

Щодо виконання рішення Європейського суду
з прав людини у справі «Босць проти України»

30 січня 2018 року Європейським судом з прав людини (далі – Європейський суд) було ухвалено рішення у справі «Босць проти України» (заява № 20963/08), яке набуло статусу остаточного 30 квітня 2018 року.

У вказаному рішенні Європейський суд констатував порушення пункту 1 та підпункту «d» пункту 3 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) у зв'язку з відсутністю у заявниці можливості допитати свідка обвинувачення (*стислий виклад додається*).

Відповідно до статті 2 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» та пункту 1 статті 46 Конвенції рішення Європейського суду є обов'язковими для виконання Україною.

Під виконанням рішення Європейського суду слід розуміти виплату відшкодування, а також вжиття державою додаткових заходів індивідуального характеру, спрямованих на усунення конкретного порушення, визначеного в рішенні Європейського суду, та заходів загального характеру, спрямованих на усунення підстав для надходження до Європейського суду аналогічних заяв проти України у майбутньому.

За цими критеріями Комітет міністрів Ради Європи (далі – КМ РЄ) здійснює оцінку виконання державою рішень Європейського суду, виходячи з інформації, наданої державними органами щодо заходів, вжитих на виконання вказаного рішення. Відповідні положення закріплені у Правилах КМ РЄ щодо контролю за виконанням рішень Європейського суду та умов дружнього врегулювання (від 10 травня 2006 року).

Обсяг та суть заходів індивідуального та загального характеру, необхідних для виконання кожного конкретного рішення Європейського суду, безпосередньо залежать від характеру порушень, констатованих Європейським судом.

У цьому рішенні Європейський суд вказав, що органи влади України не доклали всіх розумних зусиль для встановлення місцезнаходження свідка обвинувачення та забезпечення її явки в судові засідання. Зокрема, Європейський суд зазначає, що національними органами влади все ж таки було вжито певних заходів, однак вбачається, що вони

обмежилися наявною інформацією та в подальшому не було вжито всіх заходів для встановлення місцезнаходження цього свідка. Органи міліції обмежилися інформацією про те, що свідок обвинувачення продав свій будинок невстановленим особам у невстановлену дату в 2004 році, що місце її проживання більше не було зареєстроване на території області, та що вона, очевидно, виїхала до Росії. Немає пояснення, чому працівниками міліції не було встановлено подальші фактичні обставини, зокрема, щодо продажу свідком свого будинку, або не було допитано нового власника із цього приводу. Слід зазначити, що заявниця надала органам влади деякі документальні докази того, що син свідка і надалі був зареєстрований за останньою відомою адресою проживання його матері найпізніше у травні 2005 року, тобто більше, ніж через рік після того, як слідством востаннє було задокументовано зустріч з М. Проте ця інформація ніколи не розглядалася та не перевірялася. Також органи влади не намагалися перевірити, чи дійсно М. виїхала до Росії, та, якщо так, встановити її місцезнаходження там за допомогою органів влади Росії. (пункти 78-83 рішення)

З огляду на характер порушення, констатованого Європейським судом у цій справі та з метою недопущення аналогічних порушень у майбутньому прошу:

- 1) забезпечити неухильне дотримання працівниками Національної поліції вимог Кримінального процесуального кодексу України, Конвенції та практики Європейського суду, зокрема, під час здійснення виклику свідка та приводу в судове засідання;
- 2) довести висновки Європейського суду у цій справі до відома працівників Національної поліції для врахування в роботі;
- 3) Національну академію внутрішніх справ України – забезпечити професійну підготовку та підвищення кваліфікації працівників Національної поліції з питань вивчення Конвенції та практики Європейського суду, зокрема щодо дотримання вимог національного законодавства при здійсненні виклику свідка та приводу в судове засідання.

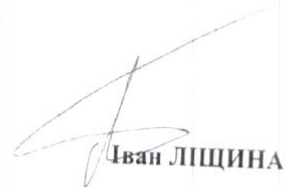
Принагідно повідомляємо, що найближчим часом автентичний переклад вказаного рішення буде надруковано у збірнику нормативно-правових актів «Офіційний вісник України» та розміщено на сайті Міністерства юстиції України (www.minjust.gov.ua).

З метою забезпечення належного звітування держави перед КМ РЄ прошу повідомити про результати розгляду цього листа **до 20 червня 2018 року**.

Додаток: стислий виклад рішення у вказаній справі на 2 арк. в 1 прим.

**Заступник Міністра –
Уповноважений у справах
Європейського суду з прав людини**

Вик.: Мар'яна Дружба, тел.: 279-67-88

Іван ЛІЩИНА

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ
СПРАВА «БОЄЦЬ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF BOYETS V. UKRAINE)
Заява № 20963/08

Стислий виклад рішення від 30 січня 2018 року

07 лютого 2004 року працівниками міліції було затримано заявницю за вимагання хабара. Того ж дня працівниками міліції проведено огляд робочого кабінету заявниці в присутності понятих та складено відповідний протокол.

11 лютого 2004 року щодо заявниці було порушено кримінальну справу за підозрою у даванні хабара та 28 лютого 2004 року до обвинувачень додано шахрайство.

16 лютого 2006 року Київським районним судом заявницю було визнано винною у шахрайстві, даванні хабара та призначено покарання у вигляді штрафу. Під час ухвалення вироку суд, зокрема, посилався на показання свідка М, надані під час досудового слідства.

Не погоджуючись з вироком заявниця оскаржувала його в апеляційному та касаційному порядку, стверджуючи, зокрема, що обвинувальний вирок щодо неї ґрунтувався переважно на показаннях свідка обвинувачення М., яка жодного разу не з'явилась в судові засідання та яку заявниця ніколи не могла допитати. Судами апеляційної та касаційної інстанції скарги заявниці було залишено без задоволення, а вирок від 16 лютого 2006 року без змін.

27 березня 2009 року прокуратурою Київського району м. Харкова порушено ще одну кримінальну справу проти заявниці за фактом невиконання вироку суду від 16 лютого 2006 року. 10 листопада 2009 року заявницю було обрано запобіжний захід у вигляді підписки про невиїзд.

12 жовтня 2012 року слідчим кримінальну справу стосовно заявниці було закрито у зв'язку з відсутністю в її діях складу злочину та скасовано обраний щодо заявниці запобіжний захід.

До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявниця скаржилася за пунктом 1 та підпунктом «d» пункту 3 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) у зв'язку з відсутністю можливості допитати свідка обвинувачення М.

Європейський суд, розглянувши скаргу заявниці вказав, що органи влади України не доклали всіх розумних зусиль для забезпечення явки свідка обвинувачення М. Крім того, Європейський суд зазначив, що національні суди не приділили уваги важливості її показань для засудження заявниці. У зв'язку з цим Європейський суд дійшов висновку, що відсутність на будь-якій стадії провадження можливості допитати свідка обвинувачення М. або вимагати, щоб її допитали, зробила судовий розгляд у цілому несправедливим. Відповідно, було порушення пункту 1 та підпункту «d» пункту 3 статті 6 Конвенції.

Заявниця також скаржилася за статтею 2 Протоколу № 4 до Конвенції, що підписка про невиїзд, застосована до неї під час другого кримінального провадження, була непропорційним і тривалим обмеженням її свободи пересування, а також за статтею 13 Конвенції, що в неї не було ефективних національних засобів юридичного захисту у зв'язку з цією скаргою. Європейський суд відхилив скаргу заявниці за статтею 13 Конвенції як явно необґрунтовану відповідно до підпункту «a» пункту 3 та пункту 4 статті 35 Конвенції. Скаргу за статтею 2 Протоколу № 4 до Конвенції визнав неприйнятною у зв'язку з не вичерпанням національних засобів юридичного захисту.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* неприйнятними скарги заявниці за статтею 2 Протоколу № 4 до Конвенції та статті 13 Конвенції у поєднанні з цим положенням;
2. *Оголошує* прийнятною скаргу заявниці за пунктом 1 та підпунктом «d» пункту 3 статті 6 Конвенції у зв'язку з відсутністю в неї можливості допитати свідка обвинувачення М.;
3. *Постановляє*, що було порушення пункту 1 та підпункту «d» пункту 3 статті 6 Конвенції у зв'язку з відсутністю в заявниці можливості допитати свідка обвинувачення М.;
4. *Постановляє*, що немає необхідності розглядати питання щодо прийнятності та по суті решти скарг заявниці за статтею 6 Конвенції;
5. *Постановляє*, що:
 - (a) упродовж трьох місяців з дати, коли це рішення набуде статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна сплатити заявниці такі суми, що мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;
 - (i) 2 500 (дві тисячі п'ятсот) євро та додатково суму будь-якого податку, що може

- нараховуватись, в якості відшкодування моральної шкоди; і
- (ii) 850 (вісімсот п'ятдесят) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись заявниці, в якості компенсації судових та інших витрат;
- (b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на вищезазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;
6. *Відхиляє* решту вимог заявниці щодо справедливої сатисфакції.»